

qK 84 box a

Venlige Aftenvind, før du min Klage.

Til Norden's Kvinder.

Samt

Maria, græd ei meer for mig.

1. Venlige Aftenvind, før du min Klage.

Venlige Aftenvind, før du min Klage
Hen til min Ven,
Bed ham, o, bed ham at komme tilbage
Til mig igjen!
Hist ved de fremmede Strande han vanker,
Mon han end bører i Hjerte og Tanker
Pigen, som venter ved Norriges Bunker!
O, gid han var her igjen!

Borte i Syden min Elskede drager,
Mon han er tro?
Sig, at de glimrende Møer ham behager,
Du ved det jo.
Sig, om den glødende, ravn sorte Pige
Fængsler hans Hjerte med Sang uden Lige;
Naar hendes Toner mod Himmelens stige,
Mon han da mindes sin Ven?

Naar jeg ved Stranden i Ensomhed sidder,
Mindes jeg dig.

Hører i Skogen jeg Tuglenes Kvædder,
Da tænker jeg:

O, gud han var her, saa skulde vi bygge
Ensom i Skogen vor Hytte, vor Lykke;
Blomster og Løv skulle Værrelset smykke
Bedre end Fløiel og Guld.

Aftenvind, vift i min Elskedes Løffer,
Hvor han end er,
Og dersom fremmede Piger sig slokker
Om ham, da hør:

Hilsen fra Norge og saa fra hans Pige,
At hun staar ene forladt maa du sige;
Sig: hun er trofast, vil aldrig ham svige;
Sig: at hun elsker fun ham!

Og hvis han Rigdom i Guldblandet henter,
For ham da hid!
Jeg er kun ringe, ei Rigdom jeg venter,
Thi Elskede vid:

Bel er hun fattig din lille Christine;
Rig er min Kjærlighed, ja som en Mine;
Dig kun jeg elsker, ei Sagerne fine, —
Elsker, er glad uden dem.

Men hvis han sank i den vilbende Bolge,
Skaf mig da Bud!

At jeg ham trofast i Doden kan følge
Hist op til Gud!

Nei! vi skal leve og Sorgerne glemme;
Kjender du ikke din Elskedes Stemme?
Hist ligger Baaden, men nu er jeg hjemme
hos min Christine igjen!

2. Til Norden's Kvinde.

„Vi har sagt det saa tidt, og Du ved det saa godt,
Du er mægtig, Du Kvinde i Nord,
Du kan fængsle vort Sind, Du kan trysse os, blot
Med et Blit, med et eneste Ord.“

Jeg vil anslaa en tonefuld Streng i dit Bryst,
Jeg vil hænge om Kvinden i Nord:
Det var hende, hvis Barm var dit Ly og din Trost
Da du aabned dit Øje paa Jord.

Det var hende, som stotted din vakslede Gang,
Da Du kun var et boieligt Siv
Det var hende, hvis skjonne, begeistrede Sang
Gav din Fædrelandskærighed Liv.

Det var atter en blaaoiet, smilende Mø,
Med det guldgule, flettede Haar,
Som udsaaede Kjærligheds ødlest Fro
I dit Hjertes fremspirende Baar.

Du har kaaret den nordiske Kvinde til Liv,
Hendes Medgift var Troskabens Bund;
Hun vil være den lysende Sol i dit Liv,
Som ei slukkes i Provelsens Stund.

Hun vil opfange Lidelsens skarpeste Spyd
I sin vide, høitbankende Barm,
For at volde dit Hjerte den salige Fryd,
At omflynge en Son med din Arm.

Hun vil styrke dit Mod, hun vil opofre Alt,
Naar Du strider for Arne og Land,
Hun vil boies af Jammer og Sorg hvis Du faldt,
Men dog sige: „Du faldt som en Mand!“

Ta, om Snekk'en end gynger paa brusende Hav,
Eller ligger for Anker i Havn,
Vil hun følge og elske Dig tro til din Grav,
Og velsigne dit Minde og Navn.

3. Maria, græd ei meer for mig.

Bag Klippen ved den nøgne Strand
Stod Maanen, Nattens Guddom op.
Og spredte Solv paa Havets Rand
Og Lys paa ranke Treers Top.
Maria dog ei Hvile nod,
Hun hos sin Axel dromte sig
Da tyft og blidt en Stemme lod:
„Maria, græd ei meer for mig!“

Hun reiste sig med øengsted Sind,
Men sank forfærdet ned igjen,
Med Dødens Bleghed paa sin Kind
Saa hun sin evig kjære Ven:
„Maria, fol min folde Barm,
Den banker ikke meer for dig.
Jeg hviler nu i Dødens Arm
Maria, græd ei meer for mig!“

„I Dage og i Nætter tre
Drev Stormen mig paa Bolgen om
Paa Elskovs Gud jeg stolede
Mlen ingen, ingen Redning kom
O! da jeg sank i Havet ned
Mit omme Hjerte slog for dig;
Forbi er Stormen, jeg har Fred.
Maria, græd ei meer for mig.“

O, kjære Pige, stans din Graad
I hine Egne samles vi
Hvor Elskov er for Dødens Brand
For Sorg og al Ulempe fri.” —
Nu Hanen gol og Skæggen for
Gi mere Axel viste sig
Kun hvisted tidt de tomme Ord:
„Maria, græd ei meer for mig!“

Pris 10 Øre.